

Sulh, Selamet ve Hayal Kırıklıkları

Bismillâhirrahmânirrahîm.

Elhamdü lillâhi rabbi'l-âlemîn. Âlâ külli hâlin ve fi-külli hîn. Ve'sselâtü ve'sselâmü alâ seyyidinâ Muhammedin ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîn...

Emma ba'd:

Allah'ın *cellecelalühü* selamı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun.

Aile eğitimi toplantımıza katıldığınız için hepimize teşekkür ediyorum. Bu toplantılar çok amaçlı toplantılardır. Yapılan bir faaliyetten elde edilen faydalar çok olsun diye, birçok yönü düşünerek yola çıkıyoruz. Allah planladığımız, umduğumuz faydaları bizlere ihsan eylesin. Hatırımızda, hayalimizde olmayan daha fazla faydaları da ikram eylesin...

a. Sulh Selamet Sevilir, İhtilaf, Kırgınlık ve Çatışma Üzücüdür

Ben şahsen sulhu, selâmeti seviyorum. Sanıyorum bu aramızda yaygın ve umumî bir duygudur. Ufacık bir ihtilâf, bir kırgınlık, bir

çatışma bile beni üzüyor, tedirgin ediyor. Rab-bimiz'den her şeyin güzel ve iyi olmasını istiyoruz. Ama Kur'ân-ı Kerîm'de buyuruluyor ki:

كُتِبَ عَلَيْكُمُ الْقِتَالُ وَهُوَ كُرْهُ لَكُمْ . وَعَسَى أَنْ
تَكْرَهُوا شَيْئًا وَهُوَ خَيْرٌ لَكُمْ .

Kütibe aleykümü'l-kıtâlü ve hüve kürhün leküm. “Sizin üzerinize savaşmak bir görev olarak yazıldı, bu sizin için nâhoş bir şey ama...” *Ve asâ en tekrehû şey'en ve hüve hay-rün leküm.* “Sizin için bazı şeyler nâhoş olabilir, hoşlanmayabilirsiniz ama bu sizin için daha hayırlıdır!”¹ buyuruluyor.

“Bazı şeyleri de seversiniz; aksine o iyi olmayabilir, hayırsız olabilir... Sevdiğiniz, istediğiniz, arzuladığınız halde sonu iyi gelmeyebilir.”

Âyet-i kerîmede demek ki insanoğlunun tabiatına da reel olarak bir işaret var.

---

¹ 2/Bakara, 216.

Peygamber Efendimiz'in sahabesinden birisi de gelmiş, kendisine bey'at ederken demiş ki;

“Yâ Resûlallah! Sana bey'at etmek istiyorum ama özel bir iki şartım var. Ben çok çoluk çocuklu bir kişiyim, benden zekât farzını kaldırırsan, zekât vermesem olmaz mı? Şu kadarcık devem var, bu kadar aile efradım var; ancak geçinebiliyorum. Bir de zekât vermeye kalkarsam zorlanacağım diye düşünüyorum.”

Bir de dobra dobra, samimi -Allah şefaathlerine erdirsin, büyük insanlar- ;

“Ben korkak bir insanım, cesur bir insan değilim. Beni cihatla da mükellef kılmasan, ondan da muaf olsam? Bu iki şartla bey'at etmek istiyorum.”

Peygamber Efendimiz buyurmuş ki;

“Zekâtla cihat olmayan İslâm, nasıl İslâm olur? Bunlarsız nasıl Müslümanlık olur?”

O kadar mânalı bir tarzda sormuş, tekrar tekrar tekrarlamış ki;

“Yâ Resûlallah, pişman oldum. Her şartını kabul ederek sana tâbi oluyorum, bey’at ediyorum!” demiş.

Yani zekât da, cihat da, hayat da, ölüm de... *Fi’l-mekrahi ve’l-menşati*; hoş giden durumda da hoş gitmeyen durumda da...

İnsan tabiatında güzel şeylere meyil vardır, sulha meyil vardır... Huzura sevgi vardır, mutluluğa ilgi vardır. Ama hayat da -her zaman, her yerde, olayların da bize öğrettiği üzere- sert bir varlık... Yaşamak kolay değil. Birçok insan yaşamayı bir mücadele -hayat mücadelesi- olarak vasıflandırıyor. Katı kuralları var. Kuvvetliler zayıfları eziyor; büyük balıklar küçük balıkları arkasından yetişip yutuyorlar.

İnsan akıl, iman ve irfan gözüyle baktığı zaman, tabi başkalarına nâhoş gelen şeyleri de sever. Mesela muhabbetullah galebe çalmış şaire, diyor ki;

*Hoştur bana senden gelen,
Ya gonca gül yahut diken.
Ya hil’at ü yahut kefen,
Kahrın da hoş lütfun da hoş.*

*Gelse celâlinden cefâ,
Yahut cemâlinden vefâ,
İkisi de câna sefâ,
Kahrın da hoş lütfun da hoş.*²

**

*Mevlâm görelim neyler,
Neylerse güzel eyler.*³

Tabi lütfu sevebilmek her kişinin kârıdır da, kahrı sevebilmek, “Allah’ın takdiridir.” diye ona da razı olabilmek, kadere rıza; o er kişinin, büyük insanların, evliyâullahın, olgun insanların kârı oluyor.

Ben öyle büyük iddialarda olamayacağımızı düşünerek diyorum ki;

“Yâ Rabbi! Biz zayıf kullarınız; bizi büyük imtihanlarla karşılaştırma! Kaybederiz, başaramayız, dayanamayız, tahammül edemeyiz...”

Arkadaşımızın birisi bana;

---

² İbrahim Tennûrî’ye ait olan bu şiir için bk. Ergun, *Türk Şairleri*, I, 124.

³ Erzurumlu İbrahim Hakkı, *Marifetnâme*, s.385

“Allah sabrını arttırsın!” dedi.

“Aman!” dedim, ““Şükrünü arttırsın.’
de.”

Çünkü sabır için cefa lazım, cevr lazım, sıkıntı lazım... Tabi herkes Eyyüb *aleyhisselam* gibi olamaz.

Biz, Allah’ın hikmetiyle, harp sıkıntısı çekmeden yetişmiş bir toplumuz. Umumiyetle şu salonda beni dinleyenler, bir harp acısını bizzat yaşamamışlardır. Belki içlerinde Kore’ye gitmiş olanlar vardır, belki Kıbrıs hareketâtına iştirak etmişlerdir ama genel olarak sulh içinde yaşadık. Propagandalara inanmayı istediğimiz için gönlümüz de sulhu, sükûnu istediği için kendimizi bir hayli kaptırdık. “Dünya gül gülistan olacak... Sulh, sükûn, huzur, mutluluk olacak... Kurtla kuzu kardeş olacak...” gibi düşünüyorduk. Hakikaten, bizim uzaktan, yakından, kenarından takip ettiğimiz kimseler birbirleriyle barışmaya başladılar. Bu da bizim ümitlerimizi takviye ediyor gibi göründü.

Avrupa'da İkinci Cihan harbinde birbirleriyle kıyasıya çarpışmış, vuruşmuş, birbirlerinin şehirlerini bombardımanla yerle bir etmiş olan devletler birleştiler. AET; Avrupa Ekonomik İşbirliği dediler, sonra AT oldular. Sonra peş peşe, baş döndürücü bir hızla, bir takım beynelmilel anlaşmalarla Avrupa güvenliğini, Avrupa'dan harbi uzaklaştırma çalışmalarını yaptılar. Ekonomik güçlerini birleştirdiler.

Yöneticilerimiz onlara yakınlık duydu; ister istemez onlara katıldık. Zaten 50-60-70 yıldır, 100-150 yıldır -Batı'nın bizden teknolojik bakımdan üstün olduğunu acı olaylarla görmüş olduğumuzdan-Batıyla, "Batı'dan alacağımız şeyler var; dost olmalıyız!" siyasetiyle hareket ediyorduk.

Avrupa ile Rusya da bir sulh yaptılar, silahlarını azalttılar. Nükleer silahları, tankları, kimyasal silahları tahrip anlaşmaları peş peşe yapıldı. Kendileri silahlarını imha ediyorlar. Böylece Avrupa'nın üzerinden karabulutlar dağıldı, güneş göründü. Amerikayla Rusya'nın da kıtalar arası füzelerle korkunç yıldız savaşları yapmayacağından, Üçüncü Dünya harbi biraz

daha uzaklarda diye geçtiğimiz yıllarda bayağı bir ümitlenmeye, sevinmeye başladık.

b. Tarihi Düşmanımız Rusya Üniforma Değiştiriyor. Türki Devletler, Özgür-lükler, Tanklar, Rusya Bize Oyun Mu Yaptı

Derken bizim tarihî düşmanımız Rusya acayip değişmeler gösterdi. Üniforma değiştiriyor, forma değiştiriyor... Demirperde yıkıldı, seyahat imkânları doğdu ve Orta Asya'daki, Kafkasya'daki kardeşlerimizle görüşmemiz, ziyaretler mümkün oldu. Herkesin ağzından, "Yirmibirinci yüzyıl, Türkler'in yüzyılı olacak!" temennisi duyulmaya başlandı, gazetelerde yazılmaya başlandı. Fevkalâde heyecanlıydık. Biz de o heyecanla iki sene kadar önce Özbekistan'a kadar gittik. 60-70 kişilik bir grupla Buharamız'ı, Semerkantımız'ı, Taşkentimiz'i, Bakümüz'ü gördük... Sahabe kabirlerini ziyaret ettik. Oradaki kardeşleri tanıdık; onları, onların çocuklarını ülkemize davet ettik. Her şey tatlı tatlı gidiyordu, kaymaklı kaydayf gibi...

Fakat yavaş yavaş Cahit Sıtkı Tarancı gibi-
taşın sert olduğunu, suyun insanı boğduğunu,
ateşin yaktığını keşfetmeye başladık. Hayalle-
rimizdeki dünya ile karşımızdaki dünya ara-
sında -*Eyne'sserâ mine'ssüreyyâ?* “Nerede
gökteki Süreyyâ yıldızı, nerede yeryüzü?.. Me-
safe ne kadar uzak...- çok büyük farklar oldu-
ğunu gördük. Teknolojik üstünlüğünden, fazi-
let bakımından da üstün olduğuna bayağı kan-
maya, inanmaya başladığımız Batı'nın hiç de
öyle olmadığını yeniden keşfettik.

Henüz bunlar daha *Kâşifler ve İcatlar An-
siklopedisi*'ne girmedi ama bunlar bizim en
taze keşiflerimiz...

Bir de baktık ki Türkî Cumhuriyetler'de
bir takım hoşumuza gitmeyen olaylar oluyor...
Tankların hareketleri oluyor, bir takım insan-
lar öldürülüyor. İktidar bir birisinin eline geçi-
yor, bir ötekisinin eline geçiyor. On binlerce
insan hudutlardan öbür tarafa kaçmak zorunda
kalıyor. Günde şu kadar insan, bu kadar insan
ölüyor. Yani, “Bu istiklâllerini yeniden kazan-
mış olan ülkelere ne oluyor?” diye bayağı bir
afalladık. “Yoksa Rusya bize bir oyun mu etti?”
demeye başladık.

Tabi bu iyimserlik müslümanların hepsinde var galiba... Bu iyimserlik bizim Bosna-Hersek'teki kardeşlerimizde de vardı. Onlar da, "Madem Yugoslavya yıkılıyor, biz de bir müslüman cumhuriyeti kuralım!" dediler. Biz de onu istedik tabi... Avrupa'nın göbeğinde anlı şanlı bir İslâm cumhuriyeti, müslümanlardan ibaret bir devlet olması bize çok tatlı göründü. Fakat sonradan baktık ki işler bizim düşündüğümüz gibi devam etmiyor.

Bosna-Hersek olayı, bizim müthiş bir şekilde, dehşetler içinde şoka düşmemize sebep oldu. Korkunç bir şok ile karşı karşıya kaldık. Pespembe hayallerimiz kapkara karardı... Camdan inşa edilmiş olan hayalî saraylarımız şangır şungur kırıldı... Baktık ki işin arkasında kilise var!.. Baktık ki işin arkasında Slav milliyetçiliği var!.. Baktık ki işin arkasında Rusya var, Amerika var, Almanya var, Fransa var, İngiltere var!..

Ya, hani bunlar bizim eskiden beri dostlarımızdı!?!.. İşte belli ittifaklar içinde beraberdik; el ele, kol kola, yan yana, yanak yanağa resimler çektiriyorduk?..

Tabi biz de bazı temennilerimizi, sızıldanmalarımızı söylemeye başladık;

“Hani sizin söylediğiniz bir ‘insan hakları’ vardı; o nerede? Niye uygulanmıyor? Hani ‘halkların hürriyetleri’ diye bir şey vardı; niye tatbik edilmiyor? Hani imza koyduğumuz Helsinki anlaşması, hani AGİK, hani BAB?.. Hani Avrupa’nın şu veya bu konuda güzel bir takım düzene sokulması için kararlar vesaire...”

Baktık ki onlar tatbik edilmiyor.

Sonra bizi en çok etkileyen olaylardan birisi, sanıyorum, insanların öldürülmesi kadar kadınların, çocukların maruz kaldıkları muameleler oldu. Ve hiç kimsenin kılı kıpırdamıyor!.. Adamlar susuzluktan kuyruğa girmişler, ellerinde boş bidonlar... Su doldururken üzerlerine bomba düşüyor; 8-10 tanesi ölüyor...

İstanbul’da bir ihvanımız var, beni evine çağırdı. Oradan da, “Hocam, benim bir tarlam var; sizi oraya götürüyüm!” dedi, götürdü. “Tarlanın aşağı tarafında, çalının dibinde su da var.” dedi. “Geçen gün gittim, baktım; suyun başında bir yılancık, su içmeye gelmiş. Dokunmadım zavallıya...” dedi.

Benim bacım yılanı bile su içmeye gittiği zaman dokunmayacak kadar hassas, melek gibi; ötekiler, su kuyruğundaki insanları bombalayacak kadar hain!..

Cenaze oluyor, cenazeyi gömecekler; cenaze merasiminin ortasına bomba atıyorlar! Ölenlere son vazifesini yapan insanlara karşı bir gaddarlık... Biz doğrusu -eski alıştığımız iyimserlikle- “Buna Amerika’dan, Avrupa’dan feryatlar yükselecek, dünya ayağa kalkacak ve haksızlık hemen durdurulacak.” diye düşünüyorduk. Hiç de öyle olmadı. Yani, kim kime dum duma... Bizden başka pek kimsenin üzülüp de bu işle ilgilenmediğini, üstelik ötekileri desteklediğini görmeye başladık.

Beri tarafta, “36. paralelle 32. paralelin altına, üstüne çıkmayacaksınız!”, “Yok efendim radarını bize doğru kilitledin!”, “Yok şöyle yaptın, yok böyle yaptın...” diye her gün bir taraf bombalanırken... “Hırvatlar Sırplar’ın bilmem hangi şehrine hücum etti.” diye bütün millet ayağa kalktı; “Hani, Birleşmiş Milletler’in orada yaptığı şeye niçin itiraz ediyorsunuz?” diye, Avrupa bu sefer Hırvatlar’ın aleyhine de bir şeyler söylemeye başladı. İki tane

Fransız askeri bu hengâmede öldü diye, Fransa ordusunu ve bir uçak gemisini Adriyatik'e göndermeye başladı.

c. **Senaryolar Yazılıyor, Amerika Stratejik Araştırma Enstitüsü? Roman Yazma Enstitüsü Müdür? Bu Senaryoların Manası Nedir?**

Ben bu acı olayların hepsini acı birer ilaca benzetiyorum. Yani sanıyorum ki artık Türkiye'de hayal içinde yaşayan insan kalmadı. Herkes hayatın nasıl bir mücadele olduğunu, insanların nasıl gaddar olduğunu, nasıl zalim olduğunu çok iyi anladı. Biz de anladık, biz de dehşete düştük ve "İğneyi kendine batır, çuvaldızı başkasına!" dedikleri gibi, bir de "Ya Bosna-Hersek'te biz olsaydık?" diye düşünmeye başladık. Veyahut "Bosna-Hersek'teki olaylar Türkiye'ye taşınsa, Türkiye de öyle olayların içine girse..." diye düşünmeye başlayınca, bu sefer adamakıllı şaşırdık ve heyecanlandık...

Derken gazetelerde bir takım olaylar, bir takım araştırmalar yayınlanmaya başlandı. Bunlardan beni şahsen en etkileyenlerden bir

tanesi, Amerikan Stratejik Araştırmalar Enstitüsü'nün iddiası: -senaryosu diyor gazete- "1993 yılı Ağustos'unda Türkiye harbin içine girer!" Yani biz şimdi 1993'teyiz, Ocak ayında- yız; Ocak ayı bitiyor. Demek ki "7 ay sonra bir harp olabilir!" diyor.

Canım, elin adamı... Senaryo yazmak serbest... Senaryo, bir yazarın eline kalemi alıp hiçbir kayıt tanımadan yazabildiği bir şeydir. Trajedi yazar, komedi yazar, dram yazar; her şeyi yazabilir...

Derken bizim Genelkurmay Başkanımız, "Çok karamsarım, çok kötümserim; bir harp çıkabilir!" demeye başladı. Gazetelerden okuyoruz... Sonra dışışleri bakanımız, "Türkiye bir harbin içine girebilir!" demeye başladı.

Ben o zaman, Türkiye'de bir grubun sorumluluğu ile bağlanılmış bir kimse olarak kendi kendime;

"İlle de bunların yalan olduğuna kendimizi inandırmaya ve vuku' bulmayacağına dair temennilerimizin hakikat olmasını cân u gönülden istemeye devam ediyoruz ama acaba bizim bu hayal ve temennilerimiz ile olayların

inkışafı paralel mi gidecek?” diye bir soru geldi hatırıma... Onun üzerine Ankara’ya gittim. Ankara’daki muhtelif aklı başında, bilimsel seviyesi olan, muhakemesi kuvvetli, mantığı sağlam olan; bilgisi, görgüsü, tecrübesi olan samimi dostlarla görüştüm. Bunların bir kısmı bakanlık yapmıştı, bir kısmı profesördü, bir kısmı yüksek bürokraside tecrübe kazanmış kimselerdi. Bir tanesine;

“Bu Amerika Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, roman yazma enstitüsü müdür? Ne yapar bu böyle? Bu senaryoların mânası nedir?” diye sordum. O bana;

“Amerika Stratejik Araştırmalar Enstitüsü, CIA’in, yani Amerika Merkezî Haber Alma Örgütü ile ilgilisi olan, yan kuruluşu gibi olan bir teşkilattır, çok geniş bir teşkilattır; bir gökdeleni vardır... Ciddiyeti, saygınlığı, etkinliği vardır. Onun senaryolarınının bir kısmı uygulanır ve hakikat olur. Yani projeler uygulanırsa... Uygulandığı da vardır. Mesela ben bundan 16 yıl önce Amerika’ya gittiğim zaman, ‘Sovyetler Birliği dağılacak ve Türkî Cumhuriyetler meydana çıkacak.’ diye ilk defa orada duymuştum.” dedi.

Aşağı yukarı avamın, halkın, sade vatandaşın bu meseleleri görmesinden 13-14 yıl önce orada bunun konuşması yapılmış. Bunun sezilmesi ve hazırlanması için de muhakkak biraz daha gerilere gidilmiştir. Demek ki o zaman ona anlatılan şeyler sonra gerçekleşmiş.

Böyle bir müessesenin ortaya attığı senaryolar gibi başka müesseselerin senaryoları da gazetelerde -herhalde- sizler tarafından da okundu. Mesela Ruslar bir senaryo hazırlamışlar; “Araplar Türkiye’yi istila edecek, ediyor... İki bin bilmem kaç yılında Araplar Türkiye’yi istilâ edecek!” diye. Bu çok cazip bir başlık olduğu için sanıyorum hepiniz okumuşsunuzdur. Çünkü meşhur bir iki gazetede idi. Onu da okuduk. O da bir senaryo, yani tahmin... İstikbale yönelik bir takım görüşler, zanlar, tahminler veyahut temenniler veya bir takım kimselere senaryo diye bir takım işaretlerin verilmesi... “Bak, bizim planımız böyledir; siz hazırlanın.” diye...

Bütün bunların hepsini bir araya topladığımız zaman, aslında çok ciddi bir dünyada yaşayan insanlarız. Yani net olarak çıkan budur. Hiç de öyle gülünecek, şaka yapılacak, omuz

silkincek, aldırılmayacak, elbebek-gülbebek herkesin vakit geçireceği bir dünyada değiliz. Etrafımızda kurtlar uluyarak dolaşıyor, canavarlar dolaşıyor...

Hedef biz olduğumuz için bu işin bizi çok ilgilendirmesi lazım! Hani Kuzey Amerika'daki Amerika Birleşik Devletleri Güney Amerika'da, Şili'de, Arjantin'de, Bolivya'da bir şey yapmış; bizi ilgilendirmiyor. Çünkü arada Atlas okyanusu var, binlerce kilometre var. "Eh, ne yaparlarsa yapsınlar; bizi doğrudan ilgilendirmiyor." diyebiliriz. Vietnam savaşı da bizi pek ilgilendirmemiş olabilir, Uzakdoğu'da diye... Ama bu sefer görüyoruz ki olayların bir tarafı biziz.

d. Hedef Biziz !

Mesela NATO'nun karşısında Rusya vardı, Varşova Paktı vardı. Hür devletler denilen Batı Bloğu, komünist devletler denilen Doğu Bloğu; bunların arasında da iki tarafa uymayan, Tarafsızlar diye dünyada alıştığımız bir gruplaşma vardı. İkisi anlaştı... İkisi anlaşınca, ortadaki tarafsızlar da afalladı; ne yapacaklarını şaşırıldılar. Dünyanın politik, askerî, ekonomik

durumu hızla değişti. Fakat bu arada “NATO ne yapacak? Fesih mi edelim, NATO’yu kaldıralım mı?..” derken, NATO’ya başka görevler yüklenilmesi gerektiği NATO’lu ilgililer tarafından söylendi. Mesela bunlardan birisi; eski İngiltere başbakanı Margaret Thatcher çok net olarak, açık olarak söyledi ki;

“NATO’nun hedefi İslâm’dır!”

Ben bunu bir kitapta okudum. Basında yayınlanmış şeyler olduğu için umumi şeyleri özetliyorum diye düşünüyorum.

Ama Margaret Thatcher çok net olarak, NATO’nun İslâm’a karşı konuşlandırılması, yerleştirilmesi gerektiğini beyanatlarıyla ifade etti. Sonra İngiltere’nin iki meşhur hafta sonu dergisi bunları makalelerinde işlediler ve NATO’nun gerçekten İslâm ülkelerine karşı tavır alması gerektiğini ve yeni hedefin Moskova değil, Mekke olduğunu söylediler. Tabi Mekke de bize uzak geldiği için bizimkilerin bir kısmını ilgilendirmeyebilir.

Uğur Mumcu öldü diye çok heyecanlı bir kalabalık var. Sokakları dolduruyorlar. “Kah-

rolsun şeriat!” diye bağıyorlar. Şeriatin doğduğu yer de Mekke olduğundan belki sevinebilirler belki... “Madem ki NATO’nun hedefi şeriatmış; o halde ne mutlu bize...” gibi belki memnun da olabiliyorlardır...

Ama o öyle demek değil tabi. İşin iç yüzünü insan dikkatli takip ederse; onların karşısında biz varız. Türkiye var, Türkiye’nin bütünlüğü var. Ortadoğu’nun serveti var. İslâm ülkelerinin tümü var. Çünkü 1950’li yıllardan beri gazetelerde, mecmualarda konuşulan husus şudur:

e. Malzeme Madde İslam Ülkelerinde Petrol Gibi Değerli Madenler Gibi Bir Çok Şey Batının Elinde, Neden?

Dünyanın endüstrisinin, ekonomisinin kanı ve canı durumunda olan malzeme ve maddeler İslâm ülkelerinin elinde.

Petrol gibi, değerli madenler gibi birçok şey Batılılar’ın elinde yok. Her ne kadar onlar dünyanın en güzel yerlerini, en kaymaklı yerlerini koca koca parçalar halinde almış, bir kenarını almış ve bir kenarını ısırmış, yutmakla

meşgullerse de müslümanların elindeki topraklarda da çok önemli stratejik malzemeler olduğunu biliyorlar. 1950’li yıllardan beri, “İslâm ülkeleri ilerleyebilir. Batı ülkeleri zamanla -hammaddeye sahip olmadıkları için, geri kalmış ülkeler de kendilerine yeterli teknolojik seviyeye çıktıkları için- alacak, satacak bir şey bulamazlar. Batı ülkeleri fakirleyebilir. İstikbalin en güçlü devletleri İslâm ülkeleri olabilir. Mesela Araplar, Suudlular son derece zengin olabilir.” diye sözler söylüyorlardı.

Sonra ben yine 8-10 yıl önce, İngiliz mecmualarında, “Sovyetler Birliği’ndeki nüfus artışı İslâm kavimlerindedir. Bu hızlı nüfus artışı devam ederse Sovyetler Birliği kendi içindeki müslüman halkların istilasını, hegemonyasını altına düşer. Ekseriyet de müslümanlar olur, Türkler olur. Sovyetler Birliği 2020’li yıllarda onlar tarafından yönetilen bir ülke haline gelir.” diye konuşulduğunu biliyorum.

“Arap ülkeleri zengin olabilir, Batı ülkeleri fakirleşebilir.” gibi şeyleri bunlar -böyle bizim büyük otellerde toplandığımız gibi- işadamlarını toplayıp, ciddi bilim adamlarını karşılarına getirip, “Böyle tehlikeler var; bunların

karşısında ne yapmamızı önerirsiniz, ne teklif edersiniz?” diye 50’li yıllarda bunları konuşuyorlardı.

Tabi ülkelerini korumak için gerekli ekonomik, askerî, politik stratejileri kurdular, düşündüler, taşındılar...

Bir kere, tek tek oldukları zaman bu müşkülleri yenemeyeceklerini anladıkları için birleştiler. Ama kendileri için birleşmenin faydasını, önemini gördükleri halde bize birleşmeyi tavsiye ve empoze etmediler. Aksine, bizi -yani İslâm ülkelerini- dağıtma ve düşman bloklara ayırma ve kendi içinde de daha küçük parçalara bölme çalışmaları yaptılar.

Ondan sonra, çok büyük bir oyunla dünyanın en önemli petrol merkezi, istihsal bölgesi olan Ortadoğu’ya -Rusya’yı da atlatarak- yerleştiler. Rusya bir rakipti. Balkanlar’dan ve Kafkasya’dan bu petrol bölgesine sarkabilir ve petrol bölgesini elde edebilirdi. Çünkü Suriye Rusya’yla işbirliği yapmıştı. Irak solcu Baas Partisi’nin elindeydi, yine Rusya’ya güveniyordu. Barzani Rusya’da tahsil yapmıştı. Kafkasya Ruslar’ın elindeydi. Bir adımlık mesafe

vardı. “Petrol bölgeleri onun eline geçebilir!” derken Amerika bugün petrol bölgelerine -çok ince düşünülmüş çalışmalarla- yerleşmiş durumda... Suudi Arabistan’a yüz binlerce askerini yerleştirmiş durumda ve maaşını Suud hükümetinden çifte maaş olarak alıyor. Yani maaşını kendisi ödemiyor; Suud’a “Ben sizi koruyorum.” diyerek askerine çifte maaş verdirmek suretiyle Ortadoğu’daki mevcudiyetini Suud’a ödetiyor. O yetmiyormuş gibi dünyanın başka yerlerine de el koydular.

f. "Yeni Dünya Düzeni"... İhtilafli Bölgeler... Dünya Bekçisi Amerika, Petrol Bölgeleri Neden Batının ve ABD' nin Elinde

Şimdi, “Yeni Dünya Düzeni” diye konuşulan bir düzen var. “İhtilaf olan yerlerde denge kurulacak. Bu dengelerin korunması Amerika’nın bekçiliği ve koruması altına verilecek. Petrol bölgeleri Batı’nın, Amerika’nın elinde olacak...” diye, yeni dünya düzeninin üç ana hedefi olduğunu basında gazeteciler söylüyorlardı.

Biz de “Yeni Dünya Düzeni” deyince, sanıyorduk ki insanlar kardeş olacak ve sulh ve sükûn içinde yaşayacağız. Biz de gittikçe kalkınan bir ülkeyiz. Balkanlar’da ırkdaşlarımız, dindaşlarımız var; Orta Asya’da da var... Demirel’in bile “Adriyatik Denizi’nden Çin Seddi’ne kadar bir âlemin lideri durumundayız. Çok güzel durumumuz, kondisyonumuz...” diye beyanatlarını hatırlıyorum.

Şimdi bu işin böyle olmadığı görülüyor. Çok ciddi olarak meselenin, kabağın bizim başımızda patlatılmak istendiği görülüyor. Bu böyle olduğuna göre, bu meselenin müzakere edilmesi lazım.

Böyle bir harp çıkar mı, çıkmaz mı? Çıkma ihtimali, yüzdesi ne kadardır? %50’nin üstünde midir, altında mıdır? Harp çıkarsa düşman nereden gelir? Düşman kimdir? Rusya mıdır, Amerika mıdır, Bulgaristan mıdır, Yunanistan mıdır, Sırbistan mıdır, Fransa mıdır, İngiltere midir, Suriye midir, Irak mıdır, İran mıdır?..

Kim olduğunu bilmiyoruz ama kimsenin dost olmadığını biliyoruz. Bildiğimiz bir tek şey

var: Bunların hepsi bizim aleyhimize bir anda dönebilecek durumdadır.

Mesela ben şahsen, Ortadoğu'daki komşu ülkelerimizle -İran, Irak, Suriye- iyi geçinmemiz gerektiğini düşünüyordum. Arayı bozmak için o kadar güzel provokasyonlar yapılıyor ki bu devletleri birbirleriyle tutuşturmak çok kolay hale geliyor. Irak Türkiye'yi, Fırat'ın sularını Araplar'a vermemek suçuyla Araplar'a şikayet etmiş. Yani bütün Arap âlemi su meselesinden Türkiye'ye ters bakıyor. Demirel Suriye'ye gittiği zaman, daha havaalanında "Irak'ın suları beynelmileldir; sadece Türkler'in değildir!" sloganıyla karşılanıyor.

Biz geçen seneden hac mevsiminde bizim dergilerimizde bahis konusu etmiştik, *İslâm Mecmuası*'nda "Ortadoğu'da su meselesinden bir savaş çıkabilir!" diye bir özel sayı yapmıştık. Suudi Arabistan'da ve Arap ülkelerinde, "Sudan dolayı sizin Türklerle çarpışmanız gerekir!" diye Amerikalılar hazırlık yapıyorlar.

Şimdi gözünüzü yumun -ciddi ciddi- veya iki elinizin arasına başınızı alın ve bir harp olduğu zaman düşünün:

Bize kim yardım edecek?

Yunanistan yardım etmez; ezelî kinleri, düşmanlıkları, zıddiyetleri var. Sırbistan'ın bugün dünya üzerinde en hınç beslediği devlet durumundayız. “Sen misin ‘zulmü yapma!’ diyen?” diye, en çok bize kızıyor şimdi... Bizi Slav ırkçılığı ile ve hıristiyan haçlı seferiyle tehdit ediyor. Romanya Slav'dır, bölünmüş olan Rus devletleri Slav'dır; onlar bize Karadeniz'den komşudur. Demek ki Balkanlar'dan bir hayır, bir ümit, bir müttefik görünmüyor.

Kafkasya'ya dört tane kız gitmiş... Gazeteler onu ikide birde -hatta televizyon kanalları- bahis konusu ettiler. Belki görevli gittiler, belki bir hevesle, arzuyla gittiler... Aynen şu sözleri söylüyor giden kızlar;

“Bosna-Hersek'te yapılan katliamın aynısı eksiksiz Abhazy'a da yapılıyor, Kafkasya'da yapılıyor!.. Orada da askerler geliyorlar; annenin, babanın gözü önünde çocukları öldürüyorlar. Orada da büyük katliamlar oluyor. Orada da dünyanın gözü önünde böyle korkunç olaylar cereyan ediyor. Dehşet içindeyiz... Şimdi

döndük ama tekrar gideceğiz. Oraya yardımcı olmak lazım!..” diyorlar.

Kafkasya’dakiler bizden yardım bekliyor; bizim onlara yardım etmemiz zor... Oradan bir yardım gelmesi mümkün değil çünkü zaten onların başına bir bela sarılmış durumda...

İran büyük bir devlet çünkü 50-55 milyon nüfusu var. Bunun % 40-45’i Türk asıllı. Mezhep farkı var. Kendi başına bir politika uyguluyor gibi görünmekte... Ama o politika ile onların ne yapacağını şu anda bilemiyoruz; düşünmek lazım... Irak’ın başındaki, bu yönetimiyle Türkler’e dost olmadığı ortada... Suriye’nin PKK’yı barındırdığını, beslediğini; yıllarca Güneydoğu Anadolu’daki terör olaylarına destek verdiğini biliyoruz.

Şimdi ben buradaki bu toplantıyı, bu önemli konunun; mühim, yılın en önemli konusunun yılın başında, iş işten geçmeden, günler boşa harcanmadan müzakere edilmesi için tertip ettim. Yani maksadımız, beş yıldızlı bir otelde toplanmak, eğitim, çok amaçlı çeşitli çalışmalar ama -sizi üzmem de istemiyorum-

bir taraftan da meseleleri beraber müzakere etmemiz lazım.

Bu sözler söylendiğine göre gülüp geçelim mi?

“Hadi canım sen de; köpeğin duası kabul olsa gökten kemik yağardı. Onlar hiçbir şey yapamazlar!” mı diyelim?

Rahatımıza devam mı edelim, yoksa ihtiyaten hazırlık mı yapalım?

Yoksa meseleleri daha ciddi takip edip çalışmalarımızın en önemli işini bu nokta haline getirelim, bütün işlerimizi buna göre mi ayarlayalım? 6-7 ay içinde olanca gücümüzle böyle bir şeye karşı hazırlanalım mı? Hazırlanabilirsek neler yapabiliriz?..

Acaba, harbin çıkmaması, sulhun devam etmesi için bizim ve sevdiklerimizin; Balkanlar’daki, Kafkasya’daki, Ortadoğu’daki kardeşlerimizin selâmet içinde olması için bizim yapabileceğimiz bir şeyler var mı, yok mu?

g. "İster İsen Sulhu Salah Hazır Ol Cengü Cihada"

Acaba şairin dediği gibi: "Hâzır ol cenge, eğer ister isen sulh ü salâh!" kaidesi burada söker mi?

Cenge çok kuvvetli bir şekilde hazırlanırsak, moralman yüksek olursak, sosyal yönden organize olursak, kültürel yönden yetişmiş olursak, bilinçli olursak, hazırlıklı olursak; 50 milyon, 55 milyon, 60 milyon insan; hepsi organize... Acaba caydırıcı bir durum ortaya çıkar mı?

"Bu kadar hazırlıklı, bu kadar şuurlu bir toplulukla biz böyle olur olmaz itişip kakışma içine girmeyelim." denir mi, denmez mi?

Yoksa bu senaryoyu ille bir plan olarak Amerika uygulayacak da, şimdiden kıyıda köşede stratejik noktaları tutmaya çalışıyorsa; eğer bu harp çıkacak da, biz de 6-7 ay sonra kendimizi elimizde silah cephede veya şurada burada görecekseniz, ona göre nasıl hazırlanabiliriz?

Yaşayacaksak nasıl yaşayacağımızı; öleceksek nasıl ölmemiz gerektiğini planlamamız lazım! Herhalde ölmenin de bir şekli şemâili, yolu yöntemi vardır. Eğer ümitsizsek, öleceksek,

yaşamayacak... Âhirete nasıl olsa göçeceğiz. Allah'ın yazdığı kader hükmünü icra edecek. İnsanın ömrü ne kadarsa o kadar yaşayacak, ondan sonra âhirete göçecek.

Tabi ne yapmamız gerekiyorsa onu yapmamız mı lazım?

Ben şahsen bu soruların cevabını kendim vermiş durumdayım. Onun için bu toplantıyı yapıyorum. Ailece, çoluk çocuk olarak, hanımlar olarak, beyler olarak hazırlıklı olmanız için bu toplantıyı yapıyorum.

“Hazırlanın, hazırlıklı olun, tedbirinizi alın!.. Çevrenizdeki olayları bilin!” diye yapıyorum. Ama dua ediyorum ki inşaallah, bir dahaki sene yine Dedeman Oteli’ni tutarız; tatlı tatlı daha başka konularda daha güzel toplantılar yaparız.

En büyük tedbir olarak, Allah ile olan kulluk münasebetlerini düzenleme konusuna eğilmek gerektiği kanaatindeyim. Şunu demek istiyorum ki; Türkiye içinde de son günlerde bir takım mühim olaylar var. Mesela Zaman gazetesi tutturdu;

“Darbe olur mu, olmaz mı?”

Hoppalaaa!.. Nereden çıktı bu?

“Darbe olursa millet yutar mı, yutmaz mı? Mukavemet eder mi, etmez mi?”

“Nereden çıkarttın bunu şimdi, durup dururken?.. Tam böyle hiç kimsenin hatırında hayalinde yokken?..” derken arkasından Uğur Mumcu’nun öldürülmesi olayı çıktı. Birden baktık ki sokaklar Türkiye’nin her yerinden büyük şehirlere gelmiş yüz binlerce insanla dolu... Yani cinayeti işlediye -şimdiye kadar gazetelerde neşredilen ipuçlarına göre- İranlılar işlemiş olabilir, öyle gibi görünüyor. “Kahrolsun İran!” demiyor, “Kahrolsun şeriat!” diyor... Madem sen “Kahrolsun şeriat!” diyeceksin, bu adamın cenazesini camiye niye getirdin?! Şeriatın binası cami!.. Hem şeriat kahrolacak hem de cenaze camiye gelecek... Bunun mânasını anlamak mümkün değil. Bu adamların içinde hiç dinin şeriat olduğunu bilen insan yok mu acaba?! Hepsi bu kadar zır cahil mi? Bu kadar aptal mı? Bu işin içinde yoksa bir başka oyun mu var? İnsan hayret ediyor...

Bir insan bir insanı öldürse; Ali Veli’yi öldürdü. Kanun, Ali’nin babasına bile bir şey yapmıyor. “Ne yapalım, suçun şahsîliği prensibi var. Suç, işleyen şahsa aittir.” Şimdi ben bir din adamı

olarak, falanca kimse -mesela gazetecilerin bir kısmı- şeriate sövdü diye bütün gazetecilere çatar mıyım, çatmalı mıyım? Ben de öyle mi yapayım yani? Bu mu isteniyor?

Bunun akılla mantıkla ilgisi yok! Suç kiminse işte mahkeme, işte adliye, işte polis...

Ama ne yapılmak isteniyor?..

Ben Allah'a inanmışım, elhamdülillah... Kur'ân-ı Kerîm'e inanmışım, elhamdülillah... Müslümanım, elhamdülillah... Onlardan bir adam ölmüş; veryansın bütün ağızlar benim aleyhimde, benim dinim aleyhinde...

“Kahrolsun şeriat!..”

Sen kahrol! Ben niye kahrolayım, sen kahrol!.. Sen bu memlekette şeriat yüzünden varsın! O şeriatin kurbanları şehit oldukları için, bu topraklar müslümanların eline geçtiği için sen burada yaşıyorsun!.. Senin baban da, deden de belki şeriatçi idi... Öyle değilse; belki Ermeniyse; Russa veya başka yerden gelmişse ona bir şey demem. Ama sen kahrol! Niye şeriat kahrolsun?

Sonra, bu gibi sözler Allah'ın gayretine dokunur. Allah'ın gazabını celbeder. Şuursuz insan, bir yığın kalabalık...

“Kahrolsun şeriat!” demek, “Kahrolsun İslâm!” demek.

Şeriat ne demek?

“İslâm” demek.

Ağustos ayında harp çıkacaksa memleketin içi de yekvücut olmasın. İçeride de bir takım karışıklıklar çıksın. Bir takım kamplar birbirlerine karşı hınç beslesinler. Devrimci şeriatçiye kızsın; şu ırktan olan falanca ırktakine kızsın... Vatan hainliği bu!..

Böyle bir işi böyle bir noktaya getirmek, vatanını seven bir insanın yapacağı bir şey değil! Ama şu günlerde işin ciddiyetini gösteren bir başka emare...

“Senin maksadın bostan yemek mi, bostancıyı dövmek mi? Ne yapmak istiyorsun?” diye sorarlar insana...

Ciddi olayların olduğu muhakkak... O halde biz de her şeyden önce Cenâb-ı Hakk'ın yoluna rücû edelim, avdet edelim, dönelim. Aşk ile, şevk ile tevbe edelim; günahları bırakalım. Borçlarımızı ödeyelim. Allah'ın sevgili kulu olmak için ne yapmak gerekiyorsa onu yapalım. Kul haklarını ödeyelim. Hazırlıklarımızı tamamlayalım.

Dervişlik -bence- ölüme hazırlıklı olmak mesleğidir.

Yani ölmeden evvel ölmek, ne demek?

Ölüme hazır olmak mesleğidir.

Hazır olalım. Allah ömür vermişse yaşarız; yaşayın, çok yaşayın... Allah huzur, mutluluk versin; dünyada, âhirette izzet, şeref versin. Çoluk çocuklarınızla, torunlarınızla bahtiyar olun. Ama yine de önce tevbe ederek, önce Allah'ın yoluna tam dönerek, ufak tefek hesapları kapatarak, ana hedefleri düşünerek, toptan pazarlık yapıp ana hedeflere göre hayatımızı sanıyorum kısa zamanda bir tanzim etme zorundayız. Sanki harp olacakmış gibi hayatımızı tanzim etmek zorundayız.

Ama bu bir istikbal... İstikbali biz bilmiyoruz. *Ve'l-müemmelü ğaybün*. İstikbalde ne olacağı bizim için, Allah bildirmese, bilinmez; bildirirse bilinir. Biz bu tedbirleri işimizi aksatmadan kendimizi düzenleme tarzında yapalım. Hazırlıklı olalım. Boş işlerle uğraşmayı bırakalım; faydalı olacak, sonuç getirecek, hayırlı olacak ciddi işlerle meşgul olalım. Birbirimizle

işbirliğimizi arttıralım. Yurt içinde ve yurt dışındaki dostlukları kuvvetlendirmeye çalışalım...

Nasıl Avrupalı ülkeler, “Biz hıristiyan kültürüyle yetişmiş milletleriz; bizim müşterek kültürümüz var.” diye kendi aralarında birleşebiliyorlarsa; nasıl süperler birbirleriyle dalaşmadan meselelerini masa başında halledebiliyorlarsa; harp edecekken silahları tasfiye tarafına bile gidebiliyorlarsa, biz de yurt içinde ve yurt dışında sulhu, huzuru getirici, harbi itici, harbin çıkma ihtimalini önleyici -Onların bir barış gönüllüleri var; gittikleri yerlerde sahte bir isimle insanları hıristiyan yapmaya çalışıyor. Biz de hakikaten sulhun, sükûnun, selâmetin, huzurun korunması ve daha güzellerinin daha yüksek seviyede gelmesini sağlamak için- ciddi görevler alalım, iş bölümü yapalım, çalışalım...

Allahu Teâlâ hazretleri bizlere, evlatlarımıza ve nesillerimize güzel günler göstereyin. İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin. Korktuklarımızdan emin, umduklarımıza nâil eylesin. Yolunda dâim, zikrinde kâim eylesin. İki cihanda

dileklerimize, temennilerimize, muratlarımıza erdirsin. Cennetiyle, cemaliyle âhirette müşerref eylesin.

Allah hepinizden razı olsun...

es-Selâmü aleyküm ve rahmetullâh...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
5 Şa'bân 1413 / 28.01.1993
Yunus Emre Kültür Dostluk ve
Çevre Derneği/ Eskişehir

[Bütün AİLE EĞİTİM KAMPI KONUŞMALAR'ına PDF olarak ulaşmak için tıklayınız](#)

